

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. J. Ł.

po rozpoznaniu dnia 24.3.2017 r. oraz 8.6.2017 r.

sprawy karnej

1. M. W.,

s. R. i B. z domu S., urodz. (...) w G., zam. G., ul. (...), obywatelstwa polskiego, o wykształceniu średnim, PESEL: (...), karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 lipca 2013r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. B. oraz P. G., z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank SA (obecnie (...) BANK SA) w ten sposób, że w celu użycia za autentyczny podrobił mające istotne znaczenie dla przyznania kredytu zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości dochodu w firmie (...) „(...)” P. G. zs. w G. przy ul. (...) z dnia 1 lipca 2013r. na nazwisko B. T. przystawiając na nim pieczętkę firmy (...) i podrabiając podpis właściciela, które to T. B. przedłożył w (...) Bank SA wprowadzając w błąd pracownika w/w banku co do jego autentyczności a następnie podpisał umowę kredytu nr (...) i uzyskał kredyt gotówkowy w kwocie (...) zł czym działał na szkodę (...) Bank SA, przy czym dopuścił się zarzucanego mu czynu w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 05 listopada 2009r. do 13 października 2011r. kary łącznej 2 lata i 5 miesięcy orzeczonej na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 sierpnia 2007r. sygn.. akt (...) za czyny z art. 297§1 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za czyn z art. 286§1kk, art. 270§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

tj. o czyn z art. 286§1 kk w zb. z art. 297§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§1 kk

oraz sprawy karnej

3. P. G.

syna L. i E. z domu (...), urodz. (...) w W., obywatelstwa polskiego, przebywającego na terenie (...), adres do korespondencji: G., ul. (...), zam. PESEL: (...), karanego

oskarżonego o to, że

III. w dniu 10 lipca 2013r. w G. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. oraz T. B. z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) BANK SA działając w ten sposób, że T. B. złożył wniosek o kredy oraz zawarł umowę kredyt gotówkowy w banku (...) zs. W G. przy ul. (...) na podstawie sfałszowanego pisemnego zaświadczenia o zatrudnieniu wiedząc, że nie jest on zatrudniony w firmie (...) zs. W G. przy ul. (...) także na dostarczeniu M. W. pieczętki firmowej swojej firmy w celu wykorzystania

jej do podrobienia zaświadczenia, o zatrudnieniu i wysokości dochodu z dnia 1 lipca 2013 r., które podrobił M. W. i tym samym doprowadził do otrzymania przez T. B. kredytu gotówkowego nr (...) w kwocie (...) złotych a następnie uzyskał część pieniędzy z kwoty otrzymanej pożyczki czym działał na s. w/w banku, **tj. o czyn z art. 286§1 kk w zb. z art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk**

o r z e k a:

stosując na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisy k.k. obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r.

1. Oskarżonego **M. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. W.** obowiązek naprawienia części szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) BANK S.A. kwoty 2.500 zł (dwa tysiące pięćset złotych),
3. Oskarżonego **P. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
4. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **P. G.** obowiązek naprawienia części szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) BANK S.A. kwoty 2.500 zł (dwa tysiące pięćset złotych),
5. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. S. kwotę 588 zł (pięćset osiemdziesiąt osiem złotych) + 23 % podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. W. w toku postępowania przed sądem,
6. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego M. W. kwotę 180 zł (stu osiemdziesięciu) złotych opłaty,
7. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego P. G. kwotę 180 zł (stu osiemdziesięciu) złotych opłaty,
8. Zwalnia oskarżonych od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. uzasadnienie zostało ograniczone tylko do rozstrzygnięć dotyczących oskarżonego M. W.)

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 sierpnia 2007 r. w sprawie o sygn. (...) połączono wobec M. W. kary orzeczone w sprawach jednostkowych o sygn. (...), (...) (...) i orzeczono karę łączną 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności. W sprawach o sygn. (...) orzeczono karę jednostkową 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 297§1 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, a w sprawie o sygn. (...) orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 286§1kk, art. 270§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk. M. W. wymienioną karę łączną odbył w okresie od 05 listopada 2009 r. do 13 października 2011 r., gdy uzyskał warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary.

dowód: odpisy wyroków (k. 76-84), dane z NOE-SAD (k. 259-260)

P. G. znał się z M. W. od 2012 r. P. G. wpadł na pomysł, aby przy użyciu podrobionego zaświadczenia uzyskać kredyt z banku. W związku z tym, że wymienieni mężczyźni nie mogli wziąć na siebie tego kredytu, P. G. zaproponował T. B., aby wziął ten kredyt na siebie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. W. (k. 38v., k. 67), zeznania świadka N. B. (k. 62v.)

M. W. wypełnił zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości dochodu w firmie Przedsiębiorstwo Usługowe (...) P. G. zs. w G. przy ul. (...) z dnia 1 lipca 2013 r. na nazwisko B. T. przystawiając na nim pieczętkę firmy (...) i podrabiając podpis właściciela, czyli P. G.. Wymienione zaświadczenie zostało przekazane T. B., który przedstawił je w banku ubiegając się o kredyt, a następnie podpisał umowę kredytu nr (...) z dnia 10 lipca 2013 r. i uzyskał kredyt gotówkowy w kwocie (...) zł czym działał na szkodę (...) Bank SA.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. W. (k. 38), zeznania świadka K. N. (k. 57v.), zeznania świadka T. B. (k. 51-51v.), wniosek kredytowy, zaświadczenie, umowa kredytowa (k. 16-31)

Pieniądze z kredytu zostały podzielone pomiędzy M. W., P. G. i T. B.. P. G. oraz M. W. uzyskali z tego kredytu kwotę (...) złotych, którą podzielili między siebie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. W. (k. 38v.), zeznania świadka N. B. (k. 63), zeznania świadka T. B. (k. 262v.)

M. W. początkowo przekazał T. B. pieniądze na spłatę 2-3 rat kredytu, a potem zaprzestał, bo został osadzony w zakładzie karnym celem odbycia kary orzeczonej w innej sprawie. Po wyjściu z zakładu karnego M. W. stara się przekazywać T. B. pieniądze na spłatę tego kredytu.

dowód: zeznania świadka T. B. (k. 262), pismo banku (k. 256)

M. W. był do tej pory czternastokrotnie karany sądowo za przestępstwa przeciwko mieniu, wiarygodności dokumentów.

dowód: karta karna (k. 234-235)

Oskarżony **M. W.** w toku postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego (k. 38, k. 67-68, k. 130, k. 211). Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego, gdyż co do tego, że T. B. zawarł umowę o kredyt, do której załączył zaświadczenie podrobione przez oskarżonego M. W. były one zgodne z zeznaniami świadka **K. N.** (k. 57-58), świadka **A. B.** (k. 120-121), a także świadka **J. C.** (k. 124v.-125). Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego co do udziału poszczególnych osób w tym przestępstwie, w tym w szczególności, że brał w nim aktywny udział P. G., gdyż w tej części były one zbieżne z zeznaniami świadka **N. B.** (k. 62-63, k. 261v.-262), a także zeznaniami świadka T. B. (k. 51, k. 211-212, k. 262-262v.). Tym samym Sąd nie dał wiary odmiennym wyjaśnieniom oskarżonego **P. G.** (k. 141), gdyż były sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego M. W., zeznaniami świadka N. B. oraz zeznaniami świadka T. B.. W pozostałym zakresie Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie dał wiarę dokumentom zgromadzonym w sprawie, których autentyczności ani prawdziwości żadna ze stron postępowania, ani też Sąd z urzędu nie zakwestionował.

M. W. został oskarżony o to, że: w dniu 10 lipca 2013r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. B. oraz P. G., z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank SA (obecnie (...) BANK SA) w ten sposób, że w celu użycia za autentyczny podrobił mające istotne znaczenie dla przyznania kredytu zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości dochodu w firmie Przedsiębiorstwo Usługowe (...) P. G. zs. w G. przy ul. (...) z dnia 1 lipca 2013r. na nazwisko B. T. przystawiając na nim pieczętkę firmy (...) i podrabiając podpis właściciela, które to T. B. przedłożył w (...) Bank SA wprowadzając w błąd pracownika w/w banku co do jego autentyczności a następnie podpisał umowę kredytu nr (...) i uzyskał kredyt gotówkowy w kwocie (...) zł czym działał na szkodę (...) Bank SA, przy czym dopuścił się zarzucanego mu czynu w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 05 listopada 2009r. do 13 października 2011r. kary łącznej 2 lata i 5 miesięcy orzeczonej na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 sierpnia 2007r. sygn.. akt (...) za czyny z art. 297§1 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za czyn z art. 286§1kk, art. 270§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk **tj. o czyn z art. 286§1 kk w zb. z art. 297§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§1 kk**

Oskarżony **M. W.** w swych wyjaśnieniach przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu przestępnego nie ulegało wątpliwości. Wniosek ten wynikał z jego wyjaśnień, zeznań świadka T. B.,

zeznań świadka N. B., a także dowodów z dokumentów. Zdaniem Sądu wymienione dowody nakazywały przypisanie oskarżonemu **M. W.** odpowiedzialności za występki z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Oskarżony popełnił przypisany mu czyn w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., gdyż dokonał go w przeciągu 5 lat od odbycia w okresie od 05 listopada 2009r. do 13 października 2011r. kary łącznej 2 lata i 5 miesięcy orzeczonej na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 sierpnia 2007r. sygn.. akt (...) za podobne przestępstwa umyślne.

Występek przewidziany w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Rozważając w tych ramach wymiar kary wobec oskarżonego Sąd uwzględnił następujące okoliczności. Uwzględniając dyrektywę proporcjonalności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, Sąd na niekorzyść oskarżonego potraktował wartość szkody poniesionej przez pokrzywdzonego w kwocie 27.000 złotych. Na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił jego udział w przestępstwie, który nie był podrzędny. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej na niekorzyść oskarżonego Sąd potraktował uprzednią karalność oskarżonego za podobne przestępstwa. Z analizy wyroków dołączonych do akt oraz karty karnej (k. 234-235) wynika, że oskarżony był uprzednio 14-mio krotnie karany za podobne przestępstwa przeciwko mieniu, wiarygodności dokumentów. W ramach tej dyrektywy na korzyść sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do popełnienia przestępstwa, złożenie wyjaśnień umożliwiających dokonanie ustaleń faktycznych, a także częściowe naprawienie szkody. Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że należało wymierzyć wobec oskarżonego na podstawie art. 286 § 1 k.k. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Wymiar tej kary odpowiada zdaniem Sądu stopniowi społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, który należy ocenić jako znaczny. W ocenie Sądu kara co do jej rodzaju i wymiaru nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który należy uznać podobnie za dość znaczny. Sąd wymierzając karę pozbawienia wolności w tym wymiarze wyszedł z przekonania, że jej rodzaj odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu poprzednia wielokrotna karalność oskarżonego za podobne przestępstwa przemawiała za tym, że czyn, który popełnił oskarżony nie miał charakteru wyjątkowego i stanowił wyraz lekceważenia i nieakceptowania zasad współżycia w społeczeństwie. W świetle tych okoliczności nie ulega zatem wątpliwości, że dla powstrzymania oskarżonego przed popełnieniem innego lub podobnego przestępstwa za konieczne należy uznać wymiar kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, a także społeczności, w której znajduje się oskarżony, że oszustwo spotyka się z natychmiastową reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie 1-szym wyroku.

Szkoda wyrządzona przestępstwem do dnia zamknięcia przewodu sądowego nie została naprawiona. Dlatego też uwzględniając obowiązek nałożony na skazanego T. B. (wyrok – k. 214), a także okoliczność, że oskarżony M. W. wraz z P. G. uzyskali z tego kredytu kwotę 5000 złotych, Sąd w punkcie 2-gim wyroku na podstawie art. 46 § 1 k.k.. orzekł wobec oskarżonego **M. W.** obowiązek naprawienia części szkody w kwocie 2.500 złotych.

Zdaniem Sądu wykonanie kary wobec oskarżonego jawiło się w momencie orzekania jako bezwzględnie konieczne, gdyż w świetle art. 69 § 1 k.k. nie zasługiwał on na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Z analizy odpisów wyroków dołączonych do akt sprawy (k. 76-84), a także karty karnej (k. 234-235) wynika, że oskarżony w przeszłości był łącznie czternastokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, a także wiarygodności dokumentów. Z tych względów zdaniem Sądu nie ma pozytywnej prognozy co do oskarżonego, że w przyszłości nie popełni już przestępstw.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono jak w punkcie 5-tym wyroku, zasądając od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. S. kwotę 588 zł (pięćset osiemdziesiąt osiem złotych) + 23 % podatku VAT.

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w punkcie 6-tym wyroku zasądono od oskarżonego opłatę, uwzględniając, że aktualnie wykonuje on prace zarobkowe, przynoszące mu dochody. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd w punkcie 8-mym wyroku zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania w części go obciążającej,

którymi obciążył Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie okoliczność, że wysokość dochodów oskarżonego nie pozwala mu na poniesienie wydatków postępowania.